

Arrest

**nr. 89 842 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 23 december 2011 een asielaanvraag in. Op 28 juni 2012 werd een beslissing genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Het onderhavig beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en van Armeense origine te zijn. Tot uw vertrek uit uw land van herkomst verbleef u bij uw ouders in het dorp Taperakan. U heeft in uw land volgende problemen gekend.

Sinds 2005 hebben uw ouders en uw broer, in tegenstelling tot u, zich bekeerd en zijn Getuigen van Jehova geworden. Omdat u zich niet tot hun geloofsovertuiging wilde bekeren, werd u door uw ouders en uw broer regelmatig geslagen en ontstonden er dagelijks ruzies. Uw ouders gingen niet akkoord met uw relatie met uw echtgenote, A.P., omdat ze geen getuige van Jehova was. Ook de ouders van A. gingen niet akkoord met jullie relatie omwille van de geloofsovertuiging van uw ouders.

Op 30 mei 2007 ontstond er een vechtpartij tussen uw broer en u. U werd hierbij geraakt door glasscherven in uw arm. Uw arm diende genaaid te worden en u verbleef 2 dagen in het ziekenhuis. Een week later begon u zich slechter te voelen. U ging naar het ziekenhuis waar vastgesteld werd dat u suikerziekte heeft. U verbleef toen ongeveer een week in het ziekenhuis. U heeft in 2007 met de wijkagent 2 keer gesproken over deze vechtpartij. Hij vertelde u dat het een probleem in familiale sfeer betrof waaraan hij niets kan doen en dat u het zelf moest oplossen. Hij wou niets te maken hebben met uw ouders omdat ze getuigen van Jehova zijn.

De stress die u ervoer omwille van de problemen met uw familie hadden een verhoging van uw suikerspiegel tot gevolg.

Omwille van uw problemen met uw ouders verliet u uw ouderlijke woning op 25 februari 2008 en ging u met A samenwonen op een appartement in Masis. Uw ouders kwamen te weten waar u zich bevond en zochten u er op 27 februari 2008 op. Ze probeerden jullie te overhalen terug te keren door te zeggen dat ze een groot huis hadden en dat er geen reden was dat jullie ergens anders zouden gaan wonen. Vervolgens bent u diezelfde dag met A teruggekeerd naar het huis van uw ouders.

Een tweetal maanden later kwam A. tussen tijdens een ruzie met uw broer. A. kreeg een duw en viel. Hierdoor kreeg ze een miskraam.

In de nacht van 30 op 31 mei 2008 werd u in coma opgenomen in het ziekenhuis. Die dag had u ook ruzie gehad met uw broer en uw ouders. U verbleef toen 1 nacht in het ziekenhuis.

Nadat uw dochter E. P. op 4 februari 2009 werd geboren ontstond er ook ruzie omwille van jullie dochter. Hierdoor verhuisde u in de zomer van 2009 met uw gezin naar een appartement in Artashat. Ook hier werd u door uw ouders verschillende keren opgezocht en probeerden ze u te overtuigen om naar hen terug te keren. Tijdens hun laatste bezoek ontstond er een grote ruzie waardoor de huisbaas jullie uit het appartement zette. Na 1 week in Artashat verbleven te hebben, gingen uw echtgenote, uw dochter en u terug in het huis van uw ouders wonen.

Uw ouders namen uw dochter verschillende keren mee zonder uw medeweten naar een bijeenkomst van Getuigen van Jehova. Uw echtgenote en jullie dochter verlieten reeds in oktober 2011 Armenië en reisden naar België.

U vertelde uw ouders dat u van A. ging scheiden en dat u zich zou bekeren tot hun geloof.

Ongeveer 1 week voor uw vertrek werd u voor de laatste keer door uw broer geslagen.

In uw land van herkomst kreeg u net als iedere diabeticus maandelijks medicatie van de staat. Echter, deze hoeveelheid medicatie was te weinig voor u waardoor u zelf extra medicatie diende te kopen.

Op 10 december 2011 bent op legale wijze van Armenië via Warschau naar Frankrijk gevlogen. Vervolgens reed u met een hogesnelheidstrein naar België waar u op 11 december 2011 aankwam. U diende op 23 december 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Uw echtgenote heeft eveneens op 23 december 2011 hier een asielaanvraag ingediend. Ze haalt er dezelfde problemen aan als u.

In geval van een terugkeer naar uw land vreest u dat u door de problemen zelfmoord zou kunnen plegen of dat u zou sterven door uw suikerziekte die erger wordt door de ruzies met uw familie.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Armeens paspoort, een faxkopie van een brief van een Belgische advocaat dd. 24.01.2012, een faxkopie van een Belgisch medisch attest dd. 23.01.2012, een faxkopie van een attest van een Belgische sociale verpleegkundige, een brief van het dorpshuis van Taperakan dd. 17.02.2012, een Armeens medisch attest op uw naam dd. 17.02.2012, een Armeens medisch attest op naam van uw echtgenote dd. 17.02.2012, een attest van een Armeense middelbare school op naam van uw echtgenote en een Armeens medisch attest op uw naam, een brief van uw Belgische advocaat dd. 15.05.2012, een brief van uw Belgische advocaat dd. 22.05.2012, een faxkopie van een Belgisch medisch attest dd. 27.03.2012, een faxkopie van een verklaring dd. 16.05.2012 en een medisch artikel "Diabetes Mellitus".

B. Motivering

Alvorens men zich op internationale bescherming kan beroepen dient op afdoende wijze te worden aangetoond dat er onvoldoende beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst zijn. Op basis van volgende vaststellingen kan u echter niet aannemelijk maken dat u geen beroep zou kunnen doen op effectieve bescherming door de Armeense autoriteiten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u van mening bent dat de Armeense autoriteiten niet in staat zijn om effectieve vervolgingsmaatregelen te ondernemen tegen getuigen van Jehova (CGVS 2 (14.05.2012), p. 8 & 11). U haalt hierbij het voorbeeld aan van een getuige van Jehova die voor een kerk mensen probeerde te bekeren, doch door de rechtbank niet werd veroordeeld omdat hij dure advocaten had die door zijn geloofsgemeenschap werden betaald (CGVS 2 (14.05.2012), 8-9). Echter, bovenstaande bewering is niet in overeenstemming met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat de Armeense grondwet de vrijheid van godsdienst garandeert, doch ook dat de getuigen van Jehova van alle religieuze minderheden er het meest negatief worden bekeken door de bevolking en de autoriteiten. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat getuigen van Jehova die strafbare feiten gepleegd hebben, daadwerkelijk strafrechtelijk worden vervolgd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u slechts 2 keren een instantie heeft gecontacteerd in verband met uw problemen. Meer bepaald heeft u in 2007 2 keren uw wijkagent verteld heeft over uw problemen (CGVS 1 (22.02.2012), p. 17). Beide keren vonden plaats voor u tweemaal met uw echtgenote apart ging wonen en voor de geboorte van jullie kind. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u steeds meer problemen kreeg met uw suikerspiegel ten gevolge van de stress door de problemen met uw ouders en broer, is het opmerkelijk dat u de laatste 4 jaar dat u in Armenië was, geen enkele instantie van uw land op de hoogte heeft gebracht van uw problemen met uw familie (CGVS 1 (22.02.2012), p. 17 & CGVS 2, p. 12). Als reden voor dit nalaten stelt u dat u niet weet naar welke instantie u kunt gaan en dat u bang was (CGVS 1, p. 17). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk op de hoogte bent van het bestaan van andere instanties, met name het parket en de recherche (CGVS 2, p.12). Ook stelt u dat de andere instanties niets zouden ondernemen omdat de wijkagent dergelijke problemen eerst moet registreren en vervolgens aan hen aankaarten (CGVS 2, p. 12). Aangezien u in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld voor het CGVS vermeldt dat u geen problemen heeft gekend met de Armeense autoriteiten (vragenlijst CGVS, p. 3) en aangezien u tijdens uw 2 gehoren bij het CGVS geen enkel gewag maakt van enige problemen die u ooit voordien zou hebben gehad met de autoriteiten, is er geen aanwijsbaar beletsel voorhanden dat u weerhoudt om zich opnieuw naar de wijkagent te wenden voor het indienen van een schriftelijke klacht wanneer de problemen groter werden, en daarop volgend, indien de wijkagent wederom in gebreke zou blijven, om zich tot een andere instantie te wenden om uw problemen kenbaar te maken. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die reeds werd vermeld, dat de Armeense autoriteiten wel degelijk bereid en in staat zijn om overtredingen van getuigen van Jehova te vervolgen.

Tevens heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u zich op geen enkele andere plaats in Armenië kan vestigen. Het betreft immers een conflict met privé-personen die afkomstig zijn uit uw directe familiale kring en niet met de autoriteiten. Bovendien betreft het een conflict dat zich louter afspeelt op lokaal niveau. Meer bepaald blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat uw problemen met uw ouders en broer zich telkens situeren in de provincie Ararat, meer bepaald in de ouderlijke woning en in de woningen in Masis en Artashat waar u met uw gezin enkele dagen heeft verbleven. Uw stelling volgens dewelke uw familie u in heel Armenië zou kunnen vinden (CGVS 1, p. 17 ; CGVS 2, p. 13), heeft u niet kunnen onderbouwen. Immers, u heeft geen enkel idee op welke manier uw familie jullie verblijfplaats in Masis

en Artashat heeft gevonden en u weet niet hoe uw familie u elders in Armenië zou kunnen vinden (CGVS 1, p. 16 & 17). Daarenboven is het slechts uw vermoeden dat uw ouders een opsporingsbericht zouden verspreiden indien ze u niet zouden vinden (CGVS 1, p. 17). Gezien uit de bovenvermelde informatie blijkt dat de getuigen van Jehova niet dusdanig machtig zijn dat de Armeense overheid geen zeggenschap heeft over hen, dat er integendeel sprake is van enige negatieve attitude in hoofde van de overheid en de bevolking ten aanzien van de getuigen van Jehova, kan alvast niet worden aangenomen dat de algemene bevolking of de overheid enige rol zouden spelen in zulk opsporingsbericht. Uw vermoeden dat de getuigen van Jehova een opsporingsbericht zouden verspreiden dat u in heel Armenië zou traceren, dient dan ook onrealistisch te worden genoemd. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenote en u over voldoende financiële middelen beschikken om zich elders in Armenië te hervestigen. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw reis naar België 6.000 euro heeft betaald (verklaring DVZ, punt 34 & CGVS 2, p. 13) en dat er voor de reis van uw echtgenote naar België 10.000 euro werd betaald (verklaring DVZ, punt 34). Bijgevolg brengt u geen enkel afdoend element aan dat kan verklaren waarom u niet over een veilig vluchtalternatief binnen Armenië zou beschikken.

Tot slot is het opmerkelijk te noemen dat uw echtgenote, die eveneens een asielaanvraag ingediend heeft omwille van de problemen die zij en u hebben gekend met uw ouders en uw broer (CGVS echtgenote 1, p. 10), pas samen met u op 23 december 2012 een asielaanvraag heeft ingediend (CGVS echtgenote 1, p. 9). Nochtans was uw echtgenote reeds op 5 oktober 2012 in België aangekomen (CGVS echtgenote 1, p. 9). Uw echtgenote verklaart dat ze op uw komst naar België gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen (CGVS echtgenote 1, p. 9). Het is echter opmerkenswaardig dat uw echtgenote die verklaart haar land van herkomst te hebben moeten verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, tweeënhalve maand na haar aankomst in België wacht om een asielaanvraag in te dienen. Deze vaststelling ondermijnt de verklaarde ernst van jullie vrees.

Wat betreft uw verklaringen volgens dewelke u net als iedere diabeticus onvoldoende medicatie van de Armeense staat krijgt en bijgevolg zelf extra medicatie diende aan te kopen (CGVS 1, p. 7 & 8), dient te worden opgemerkt dat deze door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenote eveneens werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van enkele pagina's van uw Armeens paspoort bevat louter informatie betreffende uw identiteit die geenszins betwist wordt. De brief van het dorps huis van Taperakan dd. 17.02.2012 toont louter aan dat uw ouders en uw broer sinds 2005 Getuigen van Jehova zijn, hetgeen niet betwist wordt. De faxkopie van een brief van een Belgische advocaat dd. 24.01.2012 stelt dat u van 9 tot 12 januari 2012 gehospitaliseerd werd en bijgevolg niet aanwezig kon zijn op het geplande interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2012. Doch het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De faxkopie van attest van een Belgische sociale verpleegkundige stelt eveneens dat u 4 dagen wordt gehospitaliseerd. Doch het document vermeldt geen verdere informatie. De faxkopie van een Belgisch medisch attest dd. 23.01.2012 bevat louter informatie over uw gezondheidstoestand. Zo stelt het medisch attest dat u suikerziekte heeft, vermeldt het mogelijke complicaties en somt het de medicatie op die u neemt. Doch het bevat geen informatie die bovenstaande beslissing kan wijzigen. Het Armeens medisch attest op uw naam dd. 17.02.2012 stelt dat u op 8 juni 2007 in het medisch centrum van Vedi werd onderzocht en dat er suikerziekte bij u werd vastgesteld, hetgeen niet wordt betwist. Ook stelt dit medisch attest dat u verklaart dat u ziek bent geworden nadat u bent geschrokken, doch preciseert het niet waarvan u geschrokken bent. Wat het Armeens medisch attest op uw naam (document 10) betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantoonst dat u op 31 mei 2008 werd opgenomen in het ziekenhuis omdat u in coma geraakt was omwille van uw suikerziekte. Ook bevat het attest de resultaten van de uitgevoerde onderzoeken. Doch dit attest bevat geen informatie betreffende de problemen die u verklaart met uw familie te hebben gekend, noch bevat

het enige informatie die bovenstaande beslissing zou kunnen wijzigen. De brief van uw Belgische advocaat dd. 15.05.2012 bevestigt enkel dat u uw origineel paspoort heeft neergelegd en stelt dat een medisch attest in verband met uw geheugen- en concentratieproblemen zal worden bezorgd. Dit verwachte medische attest werd intussen neergelegd (document14). Echter, deze brief van uw advocaat bevat geen enkele informatie die bovenstaande beslissing kan wijzigen. De brief van uw Belgische advocaat dd. 22.05.2012 bevat aanvullende informatie over de in bijlage toegevoegde documenten (documenten 14, 15 & 16) en herhaalt dat u geheugenproblemen heeft. Doch bevat het geen gegevens die bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De faxkopie van het Belgisch medisch attest dd. 27.03.2012 stelt louter dat u aan diabetes mellitus leidt, dat u zenuwachtig bent en aan concentratieproblemen lijdt. Echter, dit attest bevat geen enkele informatie betreffende de door u verklaarde problemen in uw land. In de faxkopie van de verklaring dd. 16.05.2012 verklaart uw docent Nederlands eveneens dat u geheugenproblemen heeft. Doch, het bevat geen gegevens over de door u verklaarde problemen in Armenië. Het medisch artikel "Diabetes Mellitus" bevat informatie over diabetes en de hieraan gelinkte mogelijke gezondheidsproblemen en behandelingen. Echter, het bevat geen informatie over de door u verklaarde problemen met uw familie, noch bevat het informatie die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. Het Armeens medisch attest op naam van uw echtgenote dd. 17.02.2012 toont enkel aan dat uw echtgenote op 16 april 2008 een miskraam heeft gekregen. Doch dit attest toont geenszins aan dat deze miskraam het gevolg zou zijn geweest van een slag door uw broer of ouders, zoals uw echtgenote beweert (CGVS echtgenote, p. 7). Het attest van een Armeense middelbare school op naam van uw echtgenote toont louter aan dat uw echtgenote van 1 september 2009 tot 1 oktober 2011 heeft gewerkt als lerares fysica in de middelbare school van Taperakan en dat ze zelf haar ontslag heeft ingediend. Doch het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen met uw ouders en broer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het onderzoek van de nieuwe gegevens

2.1. "Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet "die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen".

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet wat volgt:

"De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan:

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen."

Omtrent de verplichting voor de Raad om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van "nieuwe gegevens", oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens:

“Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord “kan”, het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen” (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, r.o. B.6.5).

De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin als hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.

2.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift elf internetartikelen m.b.t. Jehova getuigen in Armenië en een internetartikel van algemene aard inzake Jehova getuigen.

Daargelaten de vraag of de aangehaalde stukken nieuwe gegevens zijn in de zin zoals hiervoor bepaald, worden zij dienstig aangebracht in het raam van de rechten van verdediging, aangezien ze worden aangevoerd ter adstructie van de kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Ze worden om die reden in het beraad betrokken.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6§2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de beoordelingsfout en de algemene zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing meerdere onjuistheden bevat, wenst hij aan te tonen dat de gebeurtenissen ruimschoots voldoen aan de voorwaarden gesteld door de Conventie van Genève en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te weerleggen of te ontkrachten.

3.2. Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking (hierna: VN Vluchtelingenverdrag). Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Luidens artikel 1, (A) 2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*”

3.3. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk

3.4. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.5. Het opgeworpen artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden is, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

3.6. De verzoeker klaagt de schending aan van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.8. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de effectieve bescherming door de Armeense autoriteiten en (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich op geen enkele andere plaats in Armenië kan vestigen.

3.9. De Raad oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een asielzoeker (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de

réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.10. Wat betreft de vluchtelingenstatus

3.10.1. De verzoeker is van mening dat de Armeense autoriteiten niet in staat zijn om hem te beschermen tegen de getuigen van Jehova en met name zijn familieleden die tevens getuigen van Jehova zijn. Verzoeker verwijst naar de verschillende voorgelegde internetartikelen (stukken 3, 4, 6 en 8), die voorbeelden bevatten die *“hem overtuigden van de gevaarlijkheid en de macht van de geloofsovertuiging van zijn familie”*. Sommige van deze voorbeelden heeft hij tevens tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal aangehaald. Daarnaast betoogt verzoeker dat de getuigen van Jehovah een zeer georganiseerde gemeenschap zijn, dat zij aanhangers hebben in alle lagen van de bevolking, hun macht zich ver uitstrekt en op politiek vlak hun invloed niet te onderschatten valt, wat volgens verzoeker enkel ondersteunt dat hij niet op effectieve bescherming kan rekenen. Hij legt ook hier ter staving een aantal internetartikelen voor (stukken 5, 9, 10 en 12).

3.10.2. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Hoewel de autoriteiten de plicht hebben om hun burgers te beschermen, hebben zij hiertoe geen resultaatsverbintenis. De bescherming die de nationale overheid dient te bieden, moet *“voldoende”* zijn, d.w.z. deze bescherming hoeft niet absoluut te zijn noch bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden. (zie in die zin EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 40).

3.10.3. De Raad wijst erop dat de aangebrachte internetartikelen weliswaar het bewijs zijn dat een artikel met een bepaalde inhoud gepubliceerd werd, maar ze vormen geen bewijs van de werkelijkheid van de er in aangehaalde feiten.

Bovendien blijkt, *in casu*, uit de voorgelegde internetartikelen geenszins dat de Armeense overheid geen effectieve bescherming kan bieden tegen getuigen van Jehovah.

Een nauwkeurige lezing van de voorgelegde internetartikelen leert immers enkel het volgende:

- Stukken 3 en 4 betreffen internetartikelen over een moord die een zoon pleegde op zijn ouders.

Volgens de artikelen zou de zoon beweren een getuige van Jehova te zijn en de moord gepleegd te hebben op bevel van Jehovah.

Uit deze artikelen blijkt echter dat de Armeense getuigen van Jehovah ontkenden dat deze man lid was van hun kerk. Daarnaast blijkt dat de man in kwestie strafrechtelijk werd vervolgd.

- Stuk 6 betreft een internetartikel over een getuige van Jehovah die werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens het bedreigen van een priester van de Armeens-apostolische kerk. De Raad merkt op dat verzoeker met dit artikel zijn bewering echter niet staft als zou deze, volgens hem milde, straf bekomen zijn omdat de veroordeelde in kwestie over dure advocaten kon beschikken die door de geloofsgemeenschap werd betaald.

- Stuk 8 betreft een internetartikel over een vrouw die haar twee kinderen verstikte. Een gerechtelijk onderzoek werd gestart en de vrouw werd opgesloten. Het artikel maakt melding van geruchten over betrokkenes vermeende lidmaatschap van de getuigen van Jehovah.

Tenslotte maakt verzoeker melding van kinderen die stierven als gevolg van de weigering van gelovige ouders om een bloedtransfusie te laten uitvoeren. Deze bewering wordt evenwel niet gestaafd.

Uit de voorgelegde internetartikelen, met name stukken 3, 4 en 6 staat niet vast dat de besproken misdrijven werden gepleegd door getuigen van Jehovah, aangezien in het eerste geval (stukken 3 en 4) het lidmaatschap van betrokkene door de geloofsgemeenschap zelf werd ontkend, en in het tweede geval enkel “geruchten” betreft (stuk 8). Voorts blijkt dat in beide gevallen de Armeense overheden onmiddellijk overgegaan zijn tot opsluiting en vervolging van de betrokkenen. Ook uit stuk 6 blijkt enkel dat de Armeense overheid gerechtelijke stappen heeft ondernomen tegen de getuige van Jehovah die bedreigingen had geuit en dat dit heeft geleid tot een effectieve gevangenisstraf.

De Raad ontkent niet dat de geloofsgemeenschap van de getuigen van Jehovah een sterke organisatiestructuur kent. Waar verzoeker evenwel aanvoert dat op politiek vlak hun invloed niet te onderschatten valt en dat ze op juridisch vlak zeer actief zijn, leert een nauwkeurige lezing van stukken 5 en 9 enkel dat:

- Religieuze minderheden zowel in het publieke, zakelijke als het politieke leven een actievere rol opnemen in Armenië (stuk 5);
- Een lokale krant beweerde dat een Armeens parlementslid banden smeedde met de getuigen van Jehovah, die talrijk aanwezig zijn in zijn thuisstad, wat door het betrokken parlementslid echter werd ontkend (stuk 9)
- De getuigen van Jehovah een klacht wegens last hebben ingediend tegen de Armeense staatszender die ten onrechte zou beweren dat de moord, zoals besproken in voorgelegde stukken 3 en 4, zou zijn gepleegd door een getuige van Jehovah (stuk 10).

Uit de stukken die handelen over een zeer klein aantal welbepaalde gebeurtenissen, kan de Raad geenszins afleiden dat de getuigen van Jehovah over een niet te onderschatten politieke en juridische invloed beschikken in Armenië.

Daarenboven stelt de Raad vast dat uit een nauwkeurige lezing van deze voorgelegde stukken, die betrekking hebben op een zeer klein aantal welbepaalde gebeurtenissen, en uit de verklaringen van verzoeker geenszins blijkt dat andere personen “vervolging” ondergaan door de getuigen van Jehovah, zoals gedefinieerd in artikel 48/3, § 2.

De verzoeker kan dan ook niet volhouden dat zijn angst voor vervolging een grond vindt in de vervolging die door anderen werd ondergaan.

De voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan de vaststelling van het Commissariaat-generaal, op basis van de landeninformatie waarover het beschikt en die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Armeense grondwet de vrijheid van godsdienst garandeert, maar dat de getuigen van Jehova van alle religieuze minderheden het meest negatief worden bekeken door de bevolking en de autoriteiten.

Deze negatieve houding bij de Armeense bevolking kan daarenboven een verklaring vormen voor beschuldigingen of geruchten die worden geuit in stukken 3, 4 en 6 en de reactie van de geloofsgemeenschap, zoals beschreven in stuk 10.

De vaststelling van het Commissariaat-generaal dat getuigen van Jehova die strafbare feiten hebben gepleegd daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd worden, wordt overigens bevestigd door de stukken 3, 4; 6 en 8 die door verzoeker worden voorgelegd.

De bewering als zou de geloofsgemeenschap, ondanks het feit dat ze negatief worden bekeken, over een aanzienlijke macht beschikken, wordt trouwens tegengesproken door het International Religious Freedom Report van de U.S. Departement of State, waarnaar verzoeker verwijst en dat wordt besproken in een van de voorgelegde internetartikelen. Uit dit rapport blijkt immers dat Jehovah getuigen problemen ondervinden om geschikte ruimten te huren voor hun jaarlijkse bijeenkomsten en dat een aantal van hun leden gevangen werden gezet omwille van dienstweigering. Uit de voorgelegde stukken blijkt immers ook dat Armenië werd veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wegens de vasthouding van personen die hun militaire dienst weigeren omwille van religieuze redenen. (zie EHRM 7 juli 2011, nr. 23459/03, *Bayatyan v. Armenië*).

De verzoeker maakt met zijn betoog geenszins op afdoende wijze aannemelijk dat de Armeense overheid geen redelijke maatregelen treft tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade vanwege getuigen van Jehovah en toont dus niet aan dat nationale bescherming in Armenië terzake niet beschikbaar noch toegankelijk is.

3.10.4. De verzoeker verklaarde n.a.v. zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal, twee keer in 2007 een instantie, met name de wijkagent, te hebben gecontacteerd en gesproken in verband met zijn problemen (gehoor CGVS I, p.17) . Op de vraag waarom hij na 2007 en voor zijn vertrek naar België in 2011, geen enkele Armeense instantie meer op de hoogte zou hebben gebracht van zijn problemen met zijn familie (gehoor CGVS I, p. 17 en gehoor CGVS II, p. 12), verklaarde de verzoeker niet te weten naar welke instantie te gaan.

Deze verklaringen werden niet afdoende bevonden door het Commissariaat-generaal, daar verzoeker wel degelijk op de hoogte was van het bestaan andere instanties, met name het parket en de recherche (gehoor CGVS II, p. 12).

Verzoeker voert nu aan dat zijn feitelijke kennis *in concreto* moet worden beoordeeld, rekening houdend met de feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Het feit dat hij op de hoogte is van andere instanties, bewijst volgens verzoeker niet dat hij zou weten hoe zich ertoe te richten.

Dit betoog kan door de Raad echter niet worden aangenomen.

Immers indien verzoeker zo bang en radeloos was, dan kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zoveel mogelijk moeite doet om zich te informeren over hoe hij andere instanties op de hoogte van zijn problemen kan brengen, aangezien deze aan de basis liggen van zijn vlucht uit het land van herkomst. Gezien de ernst van de beweerde gebeurtenis in 2007, met name een ziekenhuisopname van verzoeker na een gevecht met zijn broer, die trouwens niet wordt gestaafd, is het weinig geloofwaardig dat verzoeker zich heeft beperkt tot het twee maal aanspreken van een wijkagent en niet verder hulp heeft gezocht bij de instanties die hij kende zoals het parket en de recherche, of eventuele andere instanties. Het is voorts weinig geloofwaardig dat verzoeker geen enkele hulp zocht, ook niet bij de wijkagent, nadat in 2008 een duw van zijn broer een miskraam bij zijn echtgenote uitlokte.

De Raad merkt daarbij op dat verzoeker eveneens zijn bewering als zou zijn vrouw een miskraam hebben gehad omwille van deze duw, niet kan staven met een begin van bewijs. Verzoeker weerlegt geenszins volgende beoordeling van het Commissariaat-generaal *"Het Armeens medisch attest op naam van uw echtgenote dd. 17.02.2012 toont enkel aan dat uw echtgenote op 16 april 2008 een miskraam heeft gekregen. Doch dit attest toont geenszins aan dat deze miskraam het gevolg zou zijn geweest van een slag door uw broer of ouders, zoals uw echtgenote beweert (CGVS echtgenote, p. 7)."*

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de beoordeling van het Commissariaat-generaal dat *"er geen aanwijsbaar beletsel voorhanden [is] dat u weerhoudt om zich opnieuw naar de wijkagent te wenden voor het indienen van een schriftelijke klacht wanneer de problemen groter weren, en daarop volgend, indien de wijkagent wederom in gebreke zou blijven, om zich tot een andere instantie te wenden om uw problemen kenbaar te maken."*

De verzoeker weerlegt aldus niet het motief dat hij onvoldoende pogingen heeft gedaan om bescherming te zoeken in zijn land met betrekking tot de aangehaalde feiten aangezien hij niet aantoont dat alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin het falen daartoe aannemelijk maakt. Kortom, de verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geen toegang heeft tot deze beschikbare bescherming vanwege de Armeense overheid.

Het weze benadrukt dat dit een uitdrukkelijke voorwaarde betreft voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de verlening van subsidiaire bescherming zoals uiteengezet in punt 2.3. en bepaald in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat op basis van dit motief alleen, de asielaanvraag ongegrond verklaard kan worden.

Het gegeven dat het Commissariaat-generaal niet vermeldt welke concrete mogelijkheden dan wel voorhanden zouden zijn, doet geen afbreuk aan het feit, zoals bevestigd in punt 3.10.3. dat de Armeense overheden wel degelijk bereid en in staat zijn om overtredingen van getuigen van Jehova te vervolgen en daardoor redelijke maatregelen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, zodat de nationale bescherming beschikbaar en toegankelijk is.

3.10.5. Verzoeker betoogt dat hij vervolging vreest omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, met name *"familieleden van getuigen van Jehova die hun geloof niet delen"*.

De Raad wijst er echter op dat uit punten 3.10.3 en 3.10.4 volgt dat er geen sprake is van vervolging aangezien nationale bescherming beschikbaar is, met name daar de Armeense overheden redelijke maatregelen nemen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, en deze bescherming ook toegankelijk is.

Verzoekers betoog dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep is bijgevolg niet relevant daar één van de wettelijke voorwaarden voor de erkenning van de vluchtelingenstatus reeds niet vervuld is.

3.10.6. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in is geslaagd het hierboven besproken determinerende -want betrekking hebbend op de kern van verzoekers asielrelaas- motief te weerleggen. Waar verzoeker betwist dat hij zou beschikken over een intern beschermingsalternatief, richt hij zich tegen een overtollig motief zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Waar verzoeker kritiek heeft op het feit dat het Commissariaat-generaal uit het gegeven dat verzoekers echtgenote twee maanden heeft gewacht vooraleer haar asielverzoek in te dienen, afleidt dat dit de ernst van hun vrees ondermijnt, richt verzoeker zich eveneens tot een overtollig motief.

3.10.7. Aangezien de Raad heeft vastgesteld dat verzoeker niet op afdoende wijze aannemelijk maakt dat de Armeense overheid geen bescherming kan bieden inzake zijn problemen is er aldus geen sprake van vervolging en evenmin noodzaak tot het toepassen van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet.

3.11. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus

3.11.1. In punt 3.10.3 heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Armeense overheid geen bescherming zou kunnen bieden tegen de aangehaalde problemen of dat hij daartoe geen toegang heeft. De Raad herinnert eraan dat redelijke maatregelen inzake bescherming vereist zijn en geen absolute bescherming.

Daarnaast heeft de Raad in punt 3.10.4. vastgesteld dat de verzoeker de mogelijkheden tot bescherming niet heeft uitgeput en ook niet aannemelijk maakt waarom hij daartoe heeft gefaald.

De Raad bevestigt hiermee de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal.

Zoals in de bestreden beslissing vermeld *"Alvorens men zich op internationale bescherming kan beroepen dient op afdoende wijze te worden aangetoond dat er onvoldoende beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst zijn."*

Het betreft een uitdrukkelijke voorwaarde zowel voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling als voor de verlening van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat op basis van dit motief alleen, de asielaanvraag ongegrond verklaard kan worden.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat internationale bescherming, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omvat.

Waar na onderzoek blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de beschikbare bescherming door de Armeense overheden geboden alsook blijkt dat verzoeker de mogelijkheden tot bescherming niet heeft uitgeput, kan het Commissariaat-generaal redelijkerwijze zich beperken tot de motivering: *"Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming."* en *"Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

Verzoekers betoog weerlegt deze beoordeling niet.

3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.13. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES